

הבוקר שבו נהפכת לאנס תינוקות

אביגדור פלדמן 12.09.2016 20:00

בית המשפט העליון זיכה לאחרונה ברוב דעות את ניסים חדאד מעבירה של אינוס של פעוט בן שנה וחצי. פסק הדין נקרא כמו סיוט לילה מיוזע בסוף הקיץ, או פתיחה של סדרת משטרה סקנדינבית עם קצינת משטרה מטורללת, שאינה מבחינה בין מציאות ודמיון.

חדאד הורשע כי אנס תינוק בן שנה וחצי, ביום שבת בשעה 11 בבוקר בערך, בחדר כושר הפתוח למבקרים, תוך שהוא מנצל כ-17 דקות שבהן, באופן מקרי, היה חדר הכושר ריק מאדם. כמובן שבאותן 17 דקות איש לא מנע מדיירים להיכנס לחדר הכושר, ואף ניתן היה להתבונן בו מבחוץ, מבעד לקירות הזכוכית.

פסק הדין מעורר צמרמורת לא רק מפני שהאירוע המתואר בו מפלצתי, אלא משום שהוא אומר לכל אחד, כי כחוט השערה מפריד בין חיים של אובדן מוחלט, בין להיזרק אל האגף הנחות ביותר של הגיהנום, מקום מושבם של מי שזרקו לירקון גופת ילדה קטנה, לבין חיים נורמליים, על הטוב שבהם והרע שבהם. פסק הדין הזה הוא בוודאי הרע שבהם, והוא היה נותר מן הסתם על כנו, אלמלא מצלמת האבטחה שצילמה את הלובי ליד חדר הכושר, בכניסה למעליות, ובה נקלט האיש נושא את הפעוט בידיו, לאחר הביקור בחדר הכושר. על פי סרטון המצלמה, הילד נראה רגוע, לא צורח, מרים ראשו ומתבונן בשכן שהמתין גם הוא למעלית. השכן אמר כי התינוק נראה לו בסדר, אולי קצת אפתי או ישנוני — בוודאי לא כמי שנאנס זה עתה.

המשטרה לא טרחה לאסוף את כל סרטי המצלמות, שיותר מ-30 מהם היו פזורים במתחם המגורים, מפני שהגיעה מיד למסקנה כי חדאד אנס את הפעוט, ואתה שואל את עצמך מה עבר בראשו של האחראי על החקירה שכך החליט. אך הסרט הזה שרד, והיה בידי בית המשפט המחוזי. מכאן מעניין לעקוב אחרי הלך מחשבתם של שופטי בית המשפט המחוזי והעליון, לרבות השופטים סלים ג'ובראן ומני מזוז שזיכו אותו.

כל אדם סביר יחשוב כי האפשרות שהתינוק נאנס על ידי חדאד היא האחרונה העולה על הדעת. אכן עולמנו מלא מפלצות ועברייני מין נאלחים, אך עדיין אינפנדופילים (תת־קבוצה של פדופילים), החשים עוררות מינית לא ניתנת לשליטה מול תינוקות, נדירים ביותר. זוהי תופעה שרוב הרופאים המשפטיים לא נתקלו בה, והיא יותר בגדר אגדה אורבנית מאשר מציאות.

אך שופטי בית המשפט המחוזי וגם השופט יצחק עמית בבית המשפט העליון, ואפילו שני השופטים שזיכו אותו, אינם שואלים את עצמם קודם לכל, הייתכן? האם מתקבל על הדעת שאדם, שעד לאותו בוקר שבת לא היה רבב בחייו, נהפך באחת למפלצת אדם ואנס תינוק בן שנה וחצי. במקום זאת טורח כבוד השופט עמית לתאר את חדאד בפרטי פרטים כמי שיש לו משיכה לרגלי נשים, ונדמה כי לדעת השופט, טבעו של עולם הוא שמי שהיום מלטף רגליים של אשה וקורא להן בשמות חיבה, מחר אונס תינוקות. כך רואים אותנו השופטים מבית המשפט המחוזי והעליון — המון רב של חיות אדם, סוטי מין, שרק בקושי מסתירים את פרצופם האמיתי, שבתנועה קלה יסירו את המסיכה מפנינו ומתחתיה יתגלו הקרניים וזקן התיש האדום כלהבה.

רק המצלמה הצילה את חדאד — לא העובדה כי חדר הכושר פתוח לכל דייר בבית, לא המפלצתיות שבאירוע, לא העובדה שאיש לא שמע את התינוק צורח. מסקנת היסוד היתה שחדאד הוא מפלצת, ועכשיו לך תוכיח שהוא אדם כמוני וכמוך, לא נמשך לתינוקות, עד כדי כך שלא יחשוש כי יופתע בחדר

הכושר בעודו מבצע את זממו. שלושת שופטי בית המשפט המחוזי לא שוכנעו, השופט עמית לא השתכנע והרשיע, וגם השופט מזוז טורח להזכיר כי מבחינתו חדאד עדיין חשוד, אך הראיות, ובעיקר המחדלים החמורים של המשטרה, אין בהם כדי לבסס את האשמה מעבר לספק סביר. אכן, התיק לא מסתיים עד שהגברת "הספק הסביר" שרה. אבל הגברת לא שרה מעצמה. האיש החל את המשפט אשם כשד. רק בעזרתו המסורה של עורך הדין יורם שפטל הצליח להוכיח מעבר לספק סביר, כי אינו אשם, כי הוא לא אונס תינוקות בשבת בבוקר, כי הוא לא מפלצת. כל אחד מאתנו יכול להיזרק בבוקר שבת אחד לא אל בית הקפה הסמוך לארוחת בוקר, אלא לגיהנום. האיש ישב בכלא כארבע שנים עד שזוכה. ספק אם מכריו חבריו ומשפחתו מאמינים בזיכוי, ומן הסתם, פסק דינו של השופט עמית ימנע ממנו לקבל פיצוי על מאסרו. מומלץ על כן, שכל אחד מאתנו ירכיב למצחו מצלמת וידיאו פעילה, שתוכיח שלא אנס ולא רצח ילדה בבית ספר. מצלמה מורכבת על קסדה כמותם כורים ההולכים בגיא צלמוות ויראים — אוי כמה שהם יראים — ממשטרה רשלנית ומשופטים מן הגיהנום.